

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 07.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **2210** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за Социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. М. М. с адрес: Република У, гр. Б., У. ул 5. срещу Решение № 18/16.02.2010 г. на У. на Н., с което е отхвърлена жалбата на М. срещу разпореждане № *, протокол 94С-21623-23/07.10.2009 г.

В жалбата се изразява общо недоволство от посочените актове, издадени от органите на Н. и се твърди, че въпросът с пенсията не е решен от 1996 г. С писмо от 11.05.2010 г., оспорващият изразява неодобрение към начина, по който е изчислена пенсията му и от обстоятелството, че същата се превежда по банков път, като таксите и комисионните са за сметка на получателя.

В проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – Управителят на Н. не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че на 01.08.1996 г. И. М. е подал чрез унгарския осигурителен институт заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. С разпореждане № *, протокол 2/10.01.1997 г. същата му е отказана.

С писмо вх. № 173/04.01.2006 г., унгарският осигурителен институт е уведомил Дирекция "Европейска интеграция и международни договори", че оспорващият към 21.04.2005 г. е придобил право на пенсия за старост от У и същевременно са изискани данни за времето, през което той е бил осигуряван в Б за да се прецени, дали са на лице условията за прилагане на Спогодбата между Народна република Б и Унгарската народна република за сътрудничество в областта на социалната политика, ратифицирана с Указ № 485 на Президиума на Народното събрание от 25.11.1961 г.

На 13.02.2006 г. Дирекция "Европейска интеграция и международни договори" при Н. е изисквала от унгарския осигурителен институт представяне на българските оригинални документи, заедно с удостоверение образец УП -2 за три последователни години.

На 18.01.2007 г. унгарският осигурителен институт е изпратил оригиналните документи на М. и е потвърдил, че същият е бил осигуряван в У от 12.10.1976 г. до 29.04.1988 г.

С писмо изх. № 7680/26.03.2007 г. Дирекция "Европейска интеграция и международни договори" /ЕИМД/ при Н. е уведомила унгарския осигурителен институт за необходимостта от представяне на следните документи: ново заявление от лицето за нова преценка на правото на отпускане на пенсия, удостоверения обр. УП-3 за неоформените в трудовата книжка осигурителни периоди от 26.11.1966 г. до 31.07.1968 г. и от 31.07.1968 г. до 15.07.1969 г. и удостоверение образец УП-2 за осигурителния доход за три последователни години от българския стаж по негов избор, без периода на редовната военна служба, за определяне размера на българската пенсия.

С писмо от 24.08.2007 г. унгарският осигурителен институт е отговорил, че има подадена молба от лицето за отпускане на пенсия за старост от 22.11.2005 г.

Като е преценил събраните доказателства, компетентният административен орган, с разпореждане № *, протокол № 94С-21623-1/12.01.2009 г., е разпоредил считано от 21.04.2008 г. отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 4 от КСО в минимален размер за български осигурителен стаж от трета категория 08 години, 10 месеца и 15 дни и осигурителен стаж, положен на територията на У, 11 години, 01 месец и 23 дни. Постановено е да се изплаща за сметка на българското обществено осигуряване пропорционална част в размер на 106/240 от така определената пенсия.

На 23.02.2009 г. в Дирекция "ЕИМД" са получени удостоверения образци УП-3 за периода от 01.08.1968 г. до 13.07.1969 г., издадени съответно от „МБАЛ” ЕООД - гр. Т и за периода от 26.11.1966 г. до 31.07.1968 г. - от община Т.

Във връзка с горепосочените удостоверения с разпореждане № *, протокол № 94С-21623-11/11.03.2009 г., е зачетен допълнителен стаж за периода от 26.11.1966 г. до 31.07.1968 г. и от 01.08.1968 г. до 13.07.1969 г., и от 23.02.2009 г. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО за български осигурителен стаж от трета категория - 11 години, 06 месеца и 01 ден и унгарски осигурителен стаж - 11 години, 01 месеца и 23 дни.

С писма от 12.01.2009 г. Дирекция "ЕИМД" е уведомила осигурителя "Дом за мъже с душевни недъзи" за разминаване на данните за осигурителния стаж в трудовата книжка и издадените от тях удостоверения обр. УП -2.

С писма от 31.03.2009 г. и 22.05.2009 г. Дирекция "ЕИМД" е уведомила осигурителя "Дом за възрастни с умствена изостаналост" с копие до лицето, за издаването на нови удостоверения образци УП - 2 за периода от 01.01.1972 г. до 31.07.1972 г., от 01.12.1969 г. до 31.12.1969 г. и от 01.08.1972 г. до 03.08.1972 г. с оглед формиране натри

последователни години за определяне размера на българската пенсия.

На 13.03.2009 г., 22.04.2009 г. и 30.06.2009 г. са представени исканите удостоверения образци УП - 2 и въз основа на тях с разпореждане № *, протокол 94С-21623-23/07.10.2009 г., считано от 21.04.2008 г. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 4 от КСО на основание чл. 99, ал. 1, т. 6 от КСО и във връзка с Регламент на съвета № 1408/71.

Посоченият акт на пенсионният орган е оспорен от М., пред У. на Н., който като не е намерил основания за отмяната му е отхвърлил жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на И. М. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, е получено на 26.02.2010 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 15.02.2010 г. /вх. № 5534/, като видно поставеното клеймо върху лицевата страна на приложения по делото пощенски плик, действията по подаването ѝ са предприети на 10.03.2010 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на решението и срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В разпоредбата на чл. 68, ал. 4 от КСО е посочено, че случай, че когато сборът от продължителността на осигурителния стаж и възрастта е по-малък от посочения в ал. 1 - 3, право на пенсия се придобива при 15 години осигурителен стаж, от които 12 години действителен стаж и навършване на 65-годишна възраст за мъжете и жените.

В разглеждания случай Унгарският осигурителен институт е уведомил Дирекция "Европейска интеграция и международни договори", че М. е подал заявление за отпускане на пенсия за старост на 22.11.2005 г.

Към датата на заявлението - 22.11.2005 г. жалбоподателят е бил навършил 62 години., а към 21.04.2006 г. - датата на навършване на 63-годишна възраст, сборът от осигурителния стаж и възрастта е 83 - по-малък от 100.

Вземайки предвид наличните фактически обстоятелства, компетентният административен орган е издал разпореждане № *, протокол № 94С-21623-1/12.01.2009 г., с което на М. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване, считано от 21.04.2008 г. - дата на навършване на 65 години. Размерът на българския осигурителен стаж - 08 години, 10 месеца и 15 дни, не е бил достатъчен да се изпълни фактическият състав на разпоредбата, същият е сумиран на основание чл. 45 от Регламент на съвета № 1408/71, с осигурителния стаж, положен на територията на У, 11 години, 01 месец и 23 дни. Пенсията е определена в минимален размер, от който е постановено да се изплаща за сметка на Б пропорционална част 106/240, представляваща съотношение между българския осигурителен стаж и общия осигурителен стаж (български и унгарски).

След представянето на удостоверения образци УП-3 за периода от 26.11.1966 г. до 31.07.1968 г. и от 01.08.1968 г. до 13.07.1969 г. с разпореждане № * протокол № 94С-21623-11/11.03.2009 г. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 23.02.2009 г. на основание.

99, ал. 1, т. 1 от КСО със зачетен допълнителен осигурителен стаж.

След представяне на удостоверения образци УП-2 за периода от 01.12.1969 г. до 31.12.1969 г. и от 01.01.1972 г. до 31.07.1972 г., с разпореждане № *, протокол № 94С-21623-23/07.10.2009 г., считано от 21.04.2008 г. е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на М., като е определена в действителен размер.

Съдът намира, че издадените актове са постановени при наличието на материалноправните предпоставки за това и при спазването на законовите изисквания. Представените пред пенсионните органи документи не дават възможност за изчисляване на размер на пенсията, в размер различен от този, посочен в разпореждането. М. е поискал преизчисление на пенсията с нов тригодишен базисен период. Представените удостоверения не обхващат непрекъснат тригодишен период, както изисква разпоредбата на чл. 70, ал. 3 от КСО, съгласно която индивидуалният коефициент се изчислява от дохода на лицето, върху който са внесени осигурителни вноски за периода от три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж до 01.01.1997 г. и от дохода за периода след тази дата до пенсионирането му.

При наличието на разминавания в данните, в трудовата книжка на оспорващия и представените удостоверения от страна на административния орган са положени максимално усилия, за да могат възникналите спорни моменти да се изяснят по служебен път. Съдът намира, че са спазени принципите, регламентирани в чл. 6 и чл. 9 от АПК, като пенсионните органи са действали добросъвестно, справедливо и в съответствие с дадените им от закона компетентности компетентности.

Неоснователни са и инвокираните доводи от оспорващия, че непрекъснатостта на осигурителния стаж се установява от представените 8 броя заповеди, касаещи трудовото му правоотношение. Съгласно чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя, и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО. Между изброените доказателствени средства не са заповеди за назначаване, изменение или прекратяване на трудовото правоотношение.

Неоснователно е и възражението, че неправилно е приложен чл. 13 от цитираната по-горе Спогодба, а не чл. 17, тъй като в случая, се касае за влязъл в сила административен акт - Разпореждане * от 10.01.1997 г., с което е отказано отпускане на пенсия за инвалидност.

Вземайки предвид наведените в жалбата твърдения, отнасящи се до неправилност, при изчисляването на пенсията, при спазване на прогласения в чл. 9 от АПК, принцип на служебното начало, съдът е указал на оспорващия, че за установяване на определени факти, от значение за спора са необходими специални знания. Целият протокол, съдържащ посоченото определение е изпратен на оспорващия на посочения електронен адрес. От страна на М. не са последвали искания за събиране на доказателства. Съдът е длъжен да указва на страните, че за определени обстоятелства не сочат доказателства, но не може да поеме изцяло задълженията на страните, по събирането на доказателствата, тъй като с нарушаване на правилото за разпределението на доказателствената тежест, би се нарушил и принципа на равенството на страните в процеса.

По изложените съображения, съдът намира, че оспорените актове на органите на Н., са издадени от компетентни органи, без наличието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона и материалноправните разпоредби, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. М. с адрес: Република У, гр. Б., У. ut 5. срещу Решение № 18/16.02.2010 г. на У. на Н., с което е отхвърлена жалбата на М. срещу разпореждане № *, протокол 94С-21623-23/07.10.2009 г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.